

Den personlige beretning – Guerilla-diplomaten

Temanutnummer: Udenrigsministeriets 250 års jubilæum

Blandt mine mange udsendelser til forskellige dele af verden er der især to, som skiller sig ud. De er begge udsendelser til lande, hvor sikkerhed spillede en meget dominerende rolle både i forberedelserne inden min afrejse og særligt efter ankomsten til posterne: et krigshærget Irak (2003-2005) med en konstant forværret sikkerhedssituation og Nigeria (2014-2018) præget af terrorgruppen Boko Harams bombeattentater og den meget omfattende kriminalitet, bl.a. i form af kidnapninger. I begge tilfælde havde jeg fået til opgave at opbygge en dansk ambassade helt fra bunden. I det følgende vil jeg beskrive, hvordan jeg på nært hold oplevede udviklingen i Udenrigsministeriets tilgang til de mange forskellige problemstillinger omkring udsendte medarbejders personlige sikkerhed og den fysiske sikkerhed i relation til etablering af de to ambassader.

Irak – udstationeret i en krigszone

Da jeg i midten af maj 2003 kørte tilbage fra Vordingborg Kaserne med en næsten 40 kg tung rygsæk i bagagerummet, fór tankerne gennem mit hoved om, hvornår jeg mon kom til at bruge alt det udstyr, jeg netop havde fået, når jeg var ankommet til Irak. Lige så lidt som jeg vidste personalet på kasernen, hvad det egentlig var, jeg skulle have udleveret, så de skelede lidt til, hvad danske soldater fik udleveret i lignende situationer, og håbede, at det også ville dække mine behov. Derfor blev jeg pludselig den lykkelige ejer af bl.a. en hvid fragmentationsvest med nogle tunge keramiske plader, en hvid hjelm, hvor man stadig kunne se bogstaverne TIPH (brugt af udsendte danske observatører på Vestbredden),¹ ørkenstøvler med tre par passende sokker, en sovepose, en teltdug af plastik, en rulle nylonreb, en atropinsprøjte, hvis jeg skulle blive udsat for et nervegasangreb, og en bog med instruktion om, hvordan jeg byggede en bivouak eller gravede et skyttehul (de havde dog glemt at give mig en spade med).

På sin vis var mit besøg på Vordingborg Kaserne et billede af Udenrigsministeriets tilgang til sikkerhed for udsendte medarbejdere tilbage i 2003, fordi fokus dengang primært var på den fysiske sikkerhed. Det var mit indtryk, at man ikke helt havde tænkt igennem, hvad en udsendelse til Irak ville betyde i forhold til personlig sikkerhed og de udfordringer, som jeg og mine kollegaer ville komme til at stå over for. Dette til trods for, at man kort forinden havde udsendt en midlertidig repræsentant til Bagdad og en ambassadør og en yderligere medarbejder fra UM samt nogle eksperter til Basra. De var blevet udstyret på nogenlunde samme måde som jeg. Tankegangen var, at man ville sørge

**TORBEN
GETTERMANN**
tidligere ambassadør
i bl.a. Irak og Nigeria

for, at vi fik personligt sikkerhedsudstyr, mens den egentlige fysiske sikkerhed blev overladt til den amerikanske styrke i Bagdad og briterne i Basra. Vi var jo en del af koalitionen, så det var en klar forventning, at de nok skulle passe på os begge steder. Vores udsendelser var en del af den politiske beslutning om deltagelse i den amerikansk-ledede koalition, hvor vores opgaver var at forvalte den danske genopbygningsbistand. Det lå derfor ikke umiddelbart i kortene, at vi skulle forsynes med pansrede køretøjer eller livvagter hjemmefra.

Det, der gjorde den store forskel på disse udsendelser og de mere almindelige udsendelser, var, at vi blev udsendt til, hvad der reelt måtte betegnes som en krigszone. Tidligere ville udsendte fra ministeriet typisk blive hjemkaldt, såfremt der opstod krigslignende situationer i udsendelseslandet, men vi blev bevidst sendt til Irak for at udføre vores forskellige missioner, for officielt var krigen jo forbi. Det havde præsident George W. Bush i hvert fald annonceret den 1. maj 2003, da han stod på dækket af et amerikansk hangarskib. Tre uger senere ankom jeg til Bagdad og måtte fra første dag konstatere, at krigen hurtigt var blevet afløst af hyppige – ofte dødelige – angreb på Koalitionen, som gik ud over både militærpersonale og udsendte civile.

I Irak blev det for mig et spørgsmål om dagligt at lære, hvordan jeg skulle forholde mig, når mortergranaterne haglede ned over os eller raketter susede hen over vores hoveder

I Irak blev det for mig et spørgsmål om dagligt at lære, hvordan jeg skulle forholde mig, når mortergranaterne haglede ned over os eller raketter susede hen over vores hoveder. Som en amerikansk major sagde til mig på et tidspunkt: hvis du kan høre eksplosionen, er du stadig i live. Det var betryggende at vide, men jeg vil dog ikke påstå, at jeg blev glad, hver gang jeg hørte en eksplosion.

Hvis jeg skulle til møder ude i Bagdad, dvs. uden for den »grønne zone«,² skulle jeg nogle dage forinden anmode om både at få et køretøj og en amerikansk eskorte til rådighed; men det blev aldrig til noget, for der var for få eskorter til at dække det store behov. I stedet lykkedes det mig af og til at få plads hos andre civile, der også skulle ud i byen. Efterhånden som jeg lærte andre diplomater at kende, som boede uden for den grønne zone, fik jeg også kørelejlighed hos dem. Men der var dog grænser for, hvor ofte jeg kunne trække på deres velvillige assistance. I midten af juli 2003 fik jeg leveret en pansret Toyota Land Cruiser fra Udenrigsministeriet. Nu var jeg pludselig meget mere mobil, men beklageligvis kun inden for den grønne zone, og uden at vide noget om sådan en vogns køreegenskaber. Det fandt jeg dog ret hurtigt ud af, da jeg var lige ved at vælte med den i et sving. Der kom lidt sved på panden, men jeg lærte noget om bremselængder for den slags tunge køretøjer på den lidt hårde måde.

En lille anekdote om min hvide fragmentationsvest og hjelm. På et tidspunkt i august 2003 var jeg sammen med et par amerikanske og britiske eksperter på en tur nord for Bagdad for at besigtige fængsler fra Saddam-tiden, der

eventuelt ville kunne opgraderes, så de kunne bruges til at huse de mange fanger, som befandt sig i amerikanske teltlejre rundt om i Irak. Vi havde militæreskorte med, og på et tidspunkt gik vi rundt til fods for at se på et endnu ufærdigt byggeri. Jeg var selvfølgelig iført min vest og hjelm. Bagefter sagde en amerikansk officer halvt i spøg til mig, at næste gang vi skulle ud at gå, skulle jeg gå 50 skridt foran alle andre, for med min hvide vest og hjelm ville jeg helt sikkert tiltrække fjendtlig ild. Tre uger efter fik jeg tilsendt en sandfarvet vest og ditto hjelm hjemmefra.

En af mine opgaver var at opbygge en dansk repræsentation, der på et tidspunkt ude i fremtiden også skulle kunne fungere som dansk ambassade. Jeg brugte derfor en del tid på at se på muligt egnede ejendomme, både inden for den grønne zone og ude i byen. På et par ture ud i byen kørte jeg sammen med et dansk-irakisk entreprenørfirma (de sørgede selv for sikkerheden med deres egne bevæbnede sikkerhedsfolk), som foreviste mig forskellige mulige lejemaal. Jeg havde hjemme fra Sikkerhedskontoret fået nogle retningslinjer for, hvordan tilkørselsforholdene skulle være, afstanden til naboer og genboer, gennemkørende trafik, sikkerhedssituationen i området m.m. Selvom der var mange ledige ejendomme ude i byen var det virkelig svært at finde en, der kunne leve op til de forskellige krav, så det endte med, at jeg fandt en passende ejendom inden for den grønne zone. Den opfyldte alle krav og lidt til. Den lå ned til Tigris-floden, og der var god afstand til øvrige naboer, hvoraf en var en mindre amerikansk militærforlægning, så sikkerheden i området var ikke noget umiddelbart problem.

Ministeriet godkendte lejemalet, og så kunne jeg sætte gang i de omfattende istandsættelsesarbejder. Huset var blevet bombet af amerikanerne i håb om at få ram på Saddam Hussein, hvis han skulle befinde sig netop der. Derfor skulle en fløj genopbygges og udvides med ekstra værelser, og der skulle etableres kontorer. Men nok så vigtigt skulle huset og hele grunden vurderes i forhold til behov for yderligere fysisk sikkerhed.

Efterhånden som sikkerhedssituationen udviklede sig i stadig mere negativ retning, steg Sikkerhedskontorets opmærksomhed omkring min og mine medarbejders situation. En væsentlig udslagsgivende faktor var det angreb, som mit hotel, hotel Al-Rashid,³ blev udsat for i slutningen af oktober 2003. Det skete efter angrebene mod hovedkvartererne for FN og Røde Kors i august. Hotellet lå inde i den grønne zone og blev betragtet som meget sikkert. Ikke desto mindre blev der affyret 28 raketter mod bygningen. De forårsagede så væsentlige skader, at alle beboere inkl. mig selv og de øvrige danskere måtte flyttes til midlertidige sovesale. Hotellet kom ikke i brug igen, i den tid jeg var udsendt til Bagdad.

Angrebet på hotellet ændrede markant Udenrigsministeriets syn på den alvorligere situation, som vi nu befandt os i. Ministeriet forhandlede med forsvaret om mulig brug af danske soldater til sikkerhedsopgaver, og det endte med, at der i november 2003 blev udsendt fem soldater fra Jægerkorpset, som

skulle varetage opgaven som livvagter. Der var tale om en absolut nyskabelse, da Udenrigsministeriet ikke tidligere havde indgået en aftale med Forsvaret om den type samarbejde.

Udsendelsen af livvagter blev starten på et helt ny kapitel i forhold til mine muligheder for at løse de opgaver, som jeg havde fået fra Udenrigsministeriet. Det gjaldt ikke mindst møder med ministre og embedsmænd i den midlertidige irakiske administration. Jeg kunne nu bevæge mig næsten frit rundt i byen til møder. En væsentlig sidegevinst for mig var, at det daglige samarbejde med livvagterne gjorde, at jeg lærte endnu mere om personlig sikkerhed fra folk, som havde direkte erfaring hermed, og som samtidig havde kamperfaring fra Afghanistan. Begge dele var uhyre vigtige i forbindelse med den måde, sikkerheden både på repræsentationskontoret og uden for den grønne zone blev varetaget på. Forud for mine ture ud i byen tog et hold livvagter ud for at besigtige besøgsstedet – både området, selve bygningen og til- og frakørsel. Baseret på deres observationer blev transporten fastlagt, og så kunne mødet i de fleste tilfælde afholdes. Der var dog situationer, hvor de frarådede mig at gennemføre mødet, fordi risikoen simpelthen var for stor.

Udsendelsen af livvagter blev starten på et helt ny kapitel i forhold til mine muligheder for at løse de opgaver, som jeg havde fået fra Udenrigsministeriet

Da jægerne ankom, medbragte de to pistoler med tilhørende ammunition, der var blevet leveret af Rigspolitiet. De skulle bruges af mig selv og andre udsendte medarbejdere i selvforsvar. Derfor så livvagterne det som deres opgave at lære mig at skyde med pistol, så jeg havde en rimelig chance for at forsvare mig selv, hvis det skulle blive nødvendigt. Jeg skulle også lære at skyde med deres automatriffel, så jeg kunne fortsætte skydningen i tilfælde af, at min personlige livvagt (der altid gik et skridt bag mig) blev gjort ukampdygtig. Det var en lidt grænseoverskridende, men i den aktuelle situation nødvendig oplevelse, som jeg bestemt ikke havde været forberedt på.

Et andet værdifuldt bidrag fra jægerne og senere medlemmerne af Frømandskorpset⁴ var, at de havde god viden om fysisk sikkerhed. Det fik en meget stor indvirkning på, hvordan perimetersikringen blev grebet an (bl.a. etablering af vognsluser, opbygning af murene omkring ejendommen, og opstilling af 4-5 meter høje betonelementer som værn mod bilbomber). Det var til stor nytte i kommunikationen med Sikkerhedskontoret og for kontorets planlægning af udsendelse af nødvendigt sikkerhedsudstyr. Ministeriet havde ikke rigtig nogen fortilfælde med hensyn til etablering af en repræsentation i en krigszone at støtte sig til, så derfor blev oprettelsen af missionen i Bagdad en slags »forsøgskanin«. Den gradvise opgradering af sikkerheden i form af bygningsmæssige tiltag, kamera- og elektronisk overvågning, anskaffelse af flere pansrede køretøjer var en vigtig lære for Sikkerhedskontoret, som dog samtidig

skulle håndtere det vanskelige spørgsmål om finansiering af de medfølgende udgifter.

Der havde allerede kort efter min udsendelse været snak om behov for vagt-personale, når repræsentationskontoret var blevet etableret. Jeg havde kontakt med et dansk firma, der ville kunne levere civile vagter, men ministeriet var af budgetmæssige grunde ikke i stand til at afholde de ganske store udgifter, som ville være forbundet hermed. Man ville dog se tiden an og vente, til der lå et konkret etableringsprojekt på bordet. Da ombygningen af ejendommen gik i gang, blev der i første omgang ansat tre lokale vagter. Jeg havde med ministeriets tilladelse indgået en aftale med et irakisk-australsk sikkerhedsfirma herom. De havde til opgave at patruljere rundt om repræsentationskontoret/ambassaden. Da livvagterne og jeg i december 2003 rykkede ind i den endnu ufærdige bygning, blev der behov for ansættelse af yderligere ni lokale sikkerhedsvagter. Dermed fik livvagterne endnu en opgave, som bestod i opsyn med og til dels uddannelse af de lokale irakiske vagter.

Nigeria – udsendelse til hardship

Både de positive og negative erfaringer fra Bagdad har været nyttige i ministeriets senere arbejde med både fysisk og personlig sikkerhed. Derfor var der en helt anden tilgang til etableringen af nye ambassader og sikring af allerede eksisterende, da det i 2014 blev besluttet at oprette fire nye ambassader i Filipinerne, Myanmar, Colombia og Nigeria og et generalkonsulat (handelskontor) også i Nigeria. Jeg kunne ved selvsyn som udsendt ambassadør til en på det tidspunkt endnu ikke eksisterende dansk ambassade i Nigerias hovedstad, Abuja, konstatere, hvor langt man var kommet i Udenrigsministeriets sikkerhedskontor med hensyn til både den personlige og den fysiske sikkerhed.

I den mellemliggende periode havde Udenrigsministeriet oplevet direkte angreb på danske ambassader som reaktion på offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne i 2005/06 – bl.a. forsøget på at afbrænde ambassaden i Damaskus og Al-Qaedas bilbombe, der eksploderede foran den danske ambassade i Islamabad (2008). Det var begivenheder, der satte sig varige spor i Udenrigsministeriet, og som bidrog til en øget indsats for at sikre udsendte medarbejdere og de ejendomme, der husede danske ambassader.

Når jeg spoler frem til 2014, hvor jeg stod for at skulle udsendes til Nigeria, der på det tidspunkt rangerede blandt de sikkerhedsmæssigt mest farlige af Udenrigsministeriets poster, var det en helt ny oplevelse i relation til både den personlige og den fysiske sikkerhed. Ministeriet var kommet meget langt med hensyn til at klæde medarbejderne på, når de skulle udsendes til den type poster. Det var ikke længere kun fysisk sikkerhedsudstyr som vest og hjelm, det drejede sig om. Nu skulle alle igennem obligatoriske kurser i førstehjælp og ikke mindst et HEAT-kursus. HEAT står for Hostile Environment Awareness Training – med andre ord et praktisk kursus i, hvordan man skal forholde sig i fjendtligt område og de mange forskellige situationer, man kan komme ud for. Nogle af dem mindede meget om oplevelser, jeg havde haft i Irak. Kurset

indeholdt en hel del teori, som vi på forskellig vis fik mulighed for at omsætte til praksis under en række særdeles realistiske øvelser. De spændte fra førstehjælp til ofre for en eksplosion over et angreb af en selvmordsbomber til kidnapning. Nogle af de kommende udsendte deltog også i specielle kørekurser. Set i bakspejlet ville både HEAT-kursus og kørekursus have været guld værd for mig i min tid i Irak.

Når en ny ambassade skal åbnes, er der som regel ikke nogen færdig bygning, man lige kan flytte ind i, og heller ikke nogen bolig, der står klar til at modtage sine nye beboere. Det gjaldt også for Abuja. Nok var der indgået en aftale mellem det danske og schweiziske udenrigsministerium om at leje en tom medarbejderbolig inden for den schweiziske ambassades område, som kunne omdannes til en dansk ambassade; men derfra og så til at realisere aftalen var der et langt spring. Der skulle gå næsten 1 ½ år, inden det blev muligt at flytte ind i den nye ambassade. Det skyldtes en kombination af en forsinkelse af indgåelsen af aftalen mellem Danmark og Schweiz om valg af entreprenør, forsinkede leveringer af byggematerialer og materiale til sikringsarbejderne og udsendelse af teknikere fra sikkerhedskontoret, som jo ikke blot skulle sørge for sikkerhedsmæssige installationer i Abuja. De havde også opgaver på de tre andre nyoprettede ambassader ud over de løbende projekter på andre danske repræsentationer.

Da arbejdet endelig gik i gang, kunne jeg konstatere, at kravene til den fysiske sikkerhed var af en helt anden kaliber end dengang i Irak i 2003. Uden at gå i detaljer var det et helt anderledes og professionelt setup, der blev rullet ud i det års tid, det tog at omdanne medarbejderboligen til en velsikret og funktionel dansk ambassade. Da ejendommen stod færdig, var der ingen tvivl om, at det var en af de bedst sikrede ambassader i Abuja.

Da den danske ambassade var placeret inden for den schweiziske ambassades område, var der behov for at samkøre den danske og schweiziske holdning til sikkerhed. I lyset af de danske erfaringer lå kravene til perimetersikring betydeligt højere, end hvad schweizerne var vant til. De havde en klar holdning til sikkerhed, der bundede i landets internationalt anerkendte neutralitet, og som de mente, gjorde deres repræsentationer immune over for angreb. Det var en lidt uventet udfordring også at skulle forsøge at få de to holdninger til at mødes. Så der måtte bruges ganske lang tid på at få begge sikkerhedsregimer til at fungere i det daglige, men det lykkedes.

En anden og nok så vigtig forskel i forhold til Bagdad/Irak var ansættelsen af regionale sikkerhedsrådgivere i Udenrigsministeriet. Det var en virkelig nyttig funktion, som gjorde arbejdet med alle sikkerhedsrelaterede spørgsmål betydeligt nemmere, fordi den enkelte rådgiver havde konkret viden om i mit tilfælde både ambassaden i Abuja og generalkonsulatet i Lagos. Det tætte samarbejde med sikkerhedsrådgiveren var også en fordel i forhold til samarbejdet på dette område med vore schweiziske værter. Som noget nyt indgik der også i ambassadens normering (dvs. det besluttede antal udsendte og lokalt ansatte

medarbejdere) ansættelse af en lokal sikkerhedsspecialist, som sorterede direkte under Sikkerhedskontoret.

For Abujas vedkommende skønnede ministeriet, at der ikke umiddelbart var behov for livvagter, men et lokalt vagthold tog sig af sikkerheden ved min bolig døgnet rundt. Schweizerne havde allerede en aftale med et lokalt firma, der sørgede for den ydre sikkerhed på ambassadeområdet. Her bidrog vi fra dansk side med den ekspertise, som vi havde i form af sikkerhedsrådgiverens og ambassadens specialists erfaring. Vores støtte omfattede bl.a. uddannelse af vagterne og tilrettelæggelse af de mest hensigtsmæssige sikkerhedsprocedurer for begge ambassader.

Der var nogen tid før min udsendelse blevet truffet beslutning om, at alle udsendte ambassadører skulle have en tjenestevogn leveret af Udenrigsministeriet. I mit tilfælde blev der tale om en pansret firehjulstrækker på grund af den øgede sikkerhedsrisiko i Nigeria. Jeg måtte dog ikke køre den selv. Det var kun ambassadens to chauffører, der måtte det. De blev begge sendt på et intensivt kørekursus arrangeret af Udenrigsministeriet. For at beholde deres job var det et absolut krav, at de bestod den afsluttende prøve. Endnu en nyttig nyskabelse siden Bagdad-tiden.

Når jeg ser tilbage på de to poster og sammenligner dem, er det næsten et kvantespring, der er sket på sikkerhedsområdet i Udenrigsministeriet. Overordnet set er det en meget positiv udvikling, fordi medarbejderne, der udsendes, allerede fra begyndelsen har en langt bedre forståelse for behovet for personlig sikkerhed, og gennem kurserne har fået nogle brugbare værktøjer til at håndtere vanskelige situationer. Det sørgelige er dog, at baggrunden herfor er den markante stigning i terroraktioner, der er sket i verden, og som også rammer diplomatiske repræsentationer. De har gjort det nødvendigt for ministeriet at afsætte uforholdsmæssigt mange ressourcer til at sikre, at de danske ambassader og generalkonsulater kan fungere også under disse betydeligt vanskeligere vilkår.

Er jeg en guerilla-diplomat?

Overskriften til denne artikel bruger udtrykket »guerilla-diplomat«. Det kunne næsten lyde, som om det var en karrierevej i Udenrigsministeriet, men jeg kan afsløre, at det er det bestemt ikke. Til forskel fra Frømandskorpset og Jægerkorpset, så bliver danske diplomater ikke uddannet til at varetage opgaver i krigszoner eller konfliktramte lande.

For mit eget vedkommende har jeg ikke i min tid i udenrigstjenesten aktivt søgt poster i vanskelige lande, for slet ikke at tale om lande i krig. Hvad angår Irak, så blev jeg mere eller mindre headhunted, og posten i Nigeria fik jeg, selvom jeg havde søgt en anden.

Man forbereder sig så godt som muligt til den nye post, og selvom mange af dem er nogenlunde forudsigelige, så hører de mere »eksotiske« poster også til

de mere uforudsigelige, og de situationer, man kommer ud for, kan være ret så udfordrende. Men kan man forberede sig på ufrivilligt at overvære piskninger i et fængsel, ambassadebesættelser eller beskydning med raketter og morterer? Det er nogle af de situationer, jeg selv har været ude for, og en del af mine kollegaer vil kunne berette om tilsvarende specielle oplevelser. De er så ekstreme, at de ikke indgår i de kurser, der tilbydes inden en udsendelse. Når man ikke kan forberede sig på den form for oplevelser, så gælder det bare om at bevare roen og selvkontrollen. Det kan godt være svært, men det er den eneste måde, man kan komme igennem dem på.

Det drejede sig om at acceptere, at der var tale om en risiko, der ville være en konstant følgesvend, og konstatere, at det var normalsituationen i Irak

I Irak var det et spørgsmål om at forholde mig til den konstante risiko for at blive beskudt eller bombet. Jeg fandt på en pragmatisk måde at forholde mig til denne risiko på. Det drejede sig om at acceptere, at der var tale om en risiko, der ville være en konstant følgesvend, og konstatere, at det var normalsituationen i Irak. Da jeg var nået til den erkendelse og havde fået sat en passende etiket på den, blev det faktisk meget nemmere at koncentrere mig om det, der var mine egentlige opgaver i Irak.

Frem for at være en guerilla-diplomat så er det langt mere et spørgsmål om tilpasningsevne, selvkontrol og en pragmatisk tilgang til de uventede situationer, som livet som udsendt for Udenrigsministeriet kan byde på.

Noter

- 1 TIPH står for Temporary International Presence in Hebron. Det var en midlertidig observatørgruppe, der blev oprettet i forbindelse med Oslo-forhandlingerne i 1994. TIPH's opgave var at observere og dokumentere eventuelle overgreb mod de palæstinensiske beboere i Hebron fra de israelske bosættere i byen og israelsk militær. Den direkte anledning var en jødisk bosætters drab på 29 muslimer i Ibrahim Moskeen. TIPH var en civil ubevæbnet mission med deltagelse af politi, militær og civile fra seks lande: Norge, Sverige, Danmark, Tyrkiet, Schweiz og Italien. TIPH patruljerede byen og havde til opgave at registrere overgreb mod den palæstinensiske civilbefolkning fra israelsk side.
- 2 Den grønne zone var et område, der tidligere havde huset en række regeringsfunktioner, inkl. et af Saddam Husseins paladser og boliger til ministre og højtstående embedsmænd. Området lå direkte ned til Tigris-floden.
- 3 Efter invasionen blev hotellet brugt til at huse medarbejdere fra koalitions civile administration og det amerikanske militær. Den 26. oktober 2003 ramte 28 68 mm og 85 mm Katyuska-raketter hotellet. En amerikansk officer blev dræbt, og 17 personer blev såret. Yderligere 12 raketter kunne ikke affyres og forblev i deres rør i den mobile generator, der var blevet omdannet til affyringsrampe. Den omdannede generator var placeret mindre end 250 meter fra hotellet.
- 4 Aftalen mellem Udenrigsministeriet og Forsvarskommandoen betød, at medlemmer af Jægerkorpset og Frømandskorpset skulle varetage opgaver relateret til personsikkerhed for medarbejderne på den danske ambassade i Bagdad.